

РЕШЕНИЕ

№ 13344

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110129232 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 111251/02.06.2022 г., с която от името на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ***** против Е. Д. М., ЕГН: ***** са предявени иски по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – положителен установителен иск за вземания за плащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период, както и за обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

Със заявление вх. № 84355/09.11.2021 г. ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Е. Д. М., ЕГН: ***** за суми, както следва: 1/ сумата от 4197,89 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., до имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в *****, абонатен № 138279, ведно със законна лихва от 09.11.2021г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 679,10 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2019 г. – 27.10.2021 г. върху главницата за

доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 32,50 лева, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение за топлоснабден имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в *****, абонатен № 138279 за периода 01.10.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 09.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 6,73 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.12.2018 г. – 27.10.2021 г. върху главницата за цена на услугата дялово разпределение. На 12.11.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК. Заповедта е връчена на ответника, като в законоустановения срок е депозирано възражение срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си. Разпореждане № 37345/28.04.2022 г., постановено по ч.гр.д. № 64032/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е връчено на ищеца на 09.05.2022 г. Исковата молба е подадена на 02.06.2022 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/.

В исковата си молба ищецът „Топлофикация София“ ЕАД твърди, че има договорни отношения с ответника. Поддържа, че същият има качеството клиент на топлинна енергия за битови нужди. Навеждат се съображения, че сградата-етажна собственост, в която се намира процесният имот, е сключила договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „Техем Сървисис“ ЕООД, като в тази връзка се посочва, че на основание чл. 155, ал. 1, т. 2 от ЗЕ сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислявани по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Поддържа, че ответникът е използвал доставяна топлинна енергия през периода 01.05.2017 г. – 30.04.2020 г. и не е погасил задължението си на посочения в приложимите за периода ОУ падеж, а именно - в 45-дневен срок от датата на публикуване на съответните фактури на интернет страницата на ищеца. Поради тази причина се дължала и лихва за забава, но не върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а върху сумите, посочени в изравнителната сметка и отбелязани в общата фактура за съответния отоплителен сезон. Претендира се и цената на услугата дялово разпределение, ведно с лихва за забава върху същата.

Моли, да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че Е. Д. М., ЕГН: ***** дължи на „Топлофикация София“ ЕАД,

ЕИК ***** суми, както следва: 1/ сумата от 4197,89 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., до имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в *****, абонатен № 138279, ведно със законна лихва от 09.11.2021г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 679,10 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2019 г. – 27.10.2021 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 32,50 лева, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение за топлоснабден имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в *****, абонатен № 138279 за периода 01.10.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 09.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 6,73 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.12.2018 г. – 27.10.2021 г. върху главницата за цена на услугата дялово разпределение, за които суми на 12.11.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 64032/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Претендират се разноси и се прави възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от насрещните страни в производството адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който се изразява становище по предявените искове. Поддържа се, че задължения към т се погасяват от ответника, като ежесечно се извършват удържки от месечното му трудово възнаграждение, което получава от работодателя си СОТ – Сигнално охранителна техника ЕООД. Излагат се твърдения за влошено икономическо и финансово състояние на ответника. В подаденото възражение срещу издадената в производството по ч.гр.д. № 64032/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, е релевирано възражение за погасяване по давност на претенциите на ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени искове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – положителен

установителен иск за вземания за плащане на стойност на доставена топлинна енергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода, както и за обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

За уважаване на предявените иски с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД и респ. за ангажиране отговорността на ответника, ищецът следва да докаже по безспорен начин следните факти: съществуването на договорни отношения между него и ответника с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството му клиент на топлинна енергия, обема на реално доставената в процесния имот топлинна енергия за исковия период, че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, че е носител на вземане за възнаграждение за дялово разпределение, поради което и за ответника да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесните главници, като е изпаднал и в забава за изпълнението му.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти.

Във връзка с направеното от ответника възражение за погасяване по давност на претендираните от ищеца вземания в настоящото производство, в тежест на ищеца е да установи наличието на обстоятелства довели до спиране и/или прекъсване течението на давностните срокове по отношение заявените с исковата молба претенции.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР),

които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към процесния период. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената □ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот – в този смисъл са и разрешенията дадени с Тълкувателно решение № 2/2017 от 17 май

2018 г. по тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение No 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело No 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. "Топлофикация София" ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа

енергия и други дейности обслужващи основните.

От представените писмени доказателства /настанителна заповед от 16.05.1994г. и писмо от Столична Община/ се установява, че ползвател на недвижим имот, находящ се в гр. София, ж.к. Люлин 1, бл. 28, вх. а, ап. 16, считано от м.05.2015 г., е ответникът като наемател на общинско жилище, собственост на Столична Община. Същевременно с определение от 14.11.2022 г., постановено в проведено на същата дата открито съдебно заседание по делото, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че през процесния период, ответникът Е. Д. М. е ползвал посочения в исковата молба имот, представляващ ап.16, находящ се в гр. София, ж.к. Люлин, бл. 28, вх. А, въз основа на сключен договор за наем със Столична община и въз основа на настанителна заповед от 16.05.1994 г. на Началник служба „Жилищно настаняване“.

Съдът, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, намира, че ищецът не установи пълно и главно наличието на първата материална предпоставка за възникване на спорното право, а именно - наличието на валидно възникнало и съществувало през процесния период облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, което да е обвързвало страните в производството. В случая безспорно се установява, че е налице наемно правоотношение между ответника и трето за делото лице – Столична Община. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, „собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“, Следователно, настоящият съдебен състав намира, че за да бъде ангажирана договорна отговорност на наемателя на недвижимия имот за заплащане на сумите за потребена топлинна енергия е необходимо по делото да бъде доказано наличието на индивидуален договор за покупко-продажба на топлинна енергия, сключен между наемателя и „Топлофикация София“ ЕАД. Такъв по делото не е представен. Обстоятелството,

че от страна на т до ответника е изпратено искане за подаване на заявление за смяна титуляра на партидата, водена при ищцовото дружество по отношение на процесния имот не може да санира липсата на валидно сключен и съществуващ през процесния период индивидуален договор за покупко-продажба на топлинна енергия, сключен между наемателя и „Топлофикация София“ ЕАД. Още повече, че искане за подаване на заявление за смяна титуляра на партидата е изпратено, респективно се твърди да е получено след началната дата на процесния периода, а именно на 08.02.2019 г.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. В тази връзка индивидуалният договор обвързва страната, която го е сключила като дерогира общите правила за сключването на договори за покупко-продажба на топлинна енергия, предвидено в нормата на чл. 153 от ЗЕ.

Обстоятелството, че едно лице е собственик на имота, но друго е сключило индивидуален договор за покупко-продажба на топлинна енергия, не води до извод нито за солидарност между тях (каквато нито е предвидена в договора, нито в закона – арг. чл. 121, ал. 1 ЗЗД). Тоест, когато не е установено пълно и главно, че наемателят е сключил индивидуален договор, пасивно материално легитимиран да отговаря по иска за заплащането на стойността на потребената топлинна енергия следва да се приеме, че е собственика, съответно вещният ползвател на имота. Противното не може да се черпи от правилото на чл. 232, ал. 2, пр. 2 от ЗЗД. Този извод е обусловен от една страна от обстоятелството, че активно материално легитимиран по този иск е единствено наемодателят (дори когато последният не е заплатил предварително сумите – така напр. Решение № 11 от 1.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 560/2010 г., III г. о., ГК), но не и трето лице – дружества предоставящи съответни комунални услуги. От друга страна фактът, евентуално наемателят да твърди, че заплаща дължимите суми не може еднозначно да бъде ценен като признание за наличие на облигационно отношение между страните. Действително, в правилото на чл. 73 от ЗЗД е предвидено, че задължението може да бъде изпълнено от трето лице дори против волята на кредитора, освен ако той има интерес то да бъде изпълнено лично от длъжника (т.е. ако се касае за задължение *intuito personae*) – в този смисъл Решение № 400 от 20.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1756/2014 г., IV г. о., ГК, според което „... изпълнението от третото лице погасява вземането на кредитора и освобождава длъжника, така както ако самият длъжник би изпълнил. След изпълнението

кредиторът не може да иска нищо повече от длъжника, тъй като тази облигационна връзка престава да съществува - тя е погасена от изпълнението. Плащането от трето лице създава облигационна връзка между платилия чуждото задължение и длъжника. Тези отношения обаче нямат никакво значение за удовлетворения кредитор. Съгласно чл. 74 ЗЗД третото лице се суброгира в правата на удовлетворения кредитор, ако е имал интерес да изпълни или има иск за неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД, ако е изпълнил без да има интерес от това.“ – съответно плащайки задължението на наемодателят, наемателят изпълнява задължението си по договора за наем по чл. 232, ал. 2, пр. 2 ЗЗД, като по този начин и двете задължения се погасяват (на наемодателя към третото лице и на наемателят към наемодателя).

За пълнота е необходимо да се изясни, че дали страните спорят по отношение на определено обстоятелство, съответно дали ответникът оспорва определени факти не би могло да освободи ищецът-кредитор от доказателствената тежест да установи пълно и главно наличието на материалните предпоставки за уважаване на предявения иск. След като последните не са установени, то при неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказаният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Ищецът не установи ответникът през процесния период да притежава вещно право върху топлоснабдения имот; или да е заявил чрез молба-декларация, че желае да встъпи в облигационно правоотношение с ищцовото дружество. Не се представя съгласие от собственика на имота в нотариално заверена форма, съгласно чл. 64 от ОУ, за това клиент на услугата да се счита наемателят.

Ето защо, съдът приема, че по делото не се установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на договорни отношения между ищеца и ответника с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството клиент на топлинна енергия на ответника в производството. Действително по делото се установи, че същият през процесния период, ответникът Е. Д. М. е ползвал посочения в исковата молба имот, представляващ ап.16, находящ се в гр. София, ж.к. Люлин, бл. 28, вх. А, въз основа на сключен договор за наем със Столична община и въз основа на настанителна заповед от 16.05.1994 г. на Началник служба „Жилищно настаняване“, но само по себе си това обстоятелство не може да доведе до извод за наличие на основание за дължимост стойността на потребената в процесния имот топлинна енергия на заявеното в исковата молба договорно основание. Съвсем отделен е въпросът, дали ответникът дължи

заплащане стойността на потребената в имота топлинна енергия на друго /извъндоговорно/ основание, но доколкото такава претенция не е заявена в настоящото производство и с оглед спазване принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, залегнал в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК, съдът не може да се произнася относно евентуална дължимост на суми от страна на ответника в полза на ищеца на незаявено от последния основание в производството.

Предвид всичко гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявените искове следва да бъдат отхвърлени.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

При този изход на спора право на разноски в настоящото производство има ответникът. От името на същия не е направено искане за присъждане на разноски, както в настоящото исково производство, така и в заповедното производство по ч.гр.д. № 64032/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, респективно и в негова полза не следва да се присъждат разноски.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от името на т, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** против Е. Д. М., ЕГН *****, с адрес: *****, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че Е. Д. М., ЕГН ***** дължи в полза на т суми, както следва: 1/ сумата от **4197,89 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г., до имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в гр. София, ж.к. Люлин, бл. 28, вх. А, ет. 6, абонатен № 138279; 2/ сумата от **679,10 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2019 г. – 27.10.2021 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от **32,50 лева**,

представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение за топлоснабден имот, представляващ апартамент № 16, находящ се в гр. София, ж.к. Люлин, бл. 28, вх. А, ет. 6, абонатен № 138279 за периода 01.10.2018 г. – 30.04.2020 г.; 4/ сумата от **6,73 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 01.12.2018 г. – 27.10.2021 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение, за които суми на 12.11.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 64032/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач - „Техем Сървисис” ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____